

URTEIL UND SEIN

Urteil, ist im höchsten und strengsten Sinne die ursprüngliche Trennung des in der intellektualen Anschauung innigst vereinigten Objekts und Subjekts, diejenige Trennung, wodurch erst Objekt und Subjekt möglich wird, die Ur-Teilung. Im Begriffe der Teilung liegt schon der Begriff der gegenseitigen Beziehung des Objekts und Subjekts aufeinander, und die notwendige Voraussetzung eines Ganzen, wovon Objekt und Subjekt die Teile sind. »Ich bin Ich« ist das passendste Beispiel zu diesem Begriffe der Urteilung, als *Theoretischer* Urteilung, denn in der praktischen Urteilung setzt es sich *dem Nichtich*, nicht *sich selbst* entgegen.

Wirklichkeit und Möglichkeit ist unterschieden, wie mittelbares und unmittelbares Bewußtsein. Wenn ich einen Gegenstand als möglich denke, so wiederhol ich nur das vorhergegangene Bewußtsein, kraft dessen er wirklich ist. Es gibt für uns keine denkbare Möglichkeit, die nicht Wirklichkeit war. Deswegen gilt der Begriff der Möglichkeit auch gar nicht von den Gegenständen der Vernunft, weil sie niemals als das, was sie sein sollen, im Bewußtsein vorkommen, sondern nur der Begriff der Notwendigkeit. Der Begriff der Möglichkeit gilt von den Gegenständen der Verstandes, der der Wirklichkeit von den Gegenständen der Wahrnehmung und Anschauung.

Sein — drückt die Verbindung des Subjekts und Objekts aus.

Wo Subjekt und Objekt schlechthin, nicht nur zum Teil vereinigt ist, mithin so vereinigt, daß gar keine Teilung vorgenommen werden kann, ohne das Wesen desjenigen, was getrennt werden soll, zu verletzen, da und sonst nirgends kann von einem *Sein schlechthin* die Rede sein, wie es bei der intellektualen Anschauung der Fall ist.

Aber dieses Sein muß nicht mit der Identität verwechselt werden. Wenn ich sage: Ich bin Ich, so ist das Subjekt (Ich) und das Objekt (Ich) nicht so vereinigt, daß gar keine Trennung vorgenommen werden kann, ohne, das Wesen desjenigen, was getrennt werden soll, zu verletzen; im Gegenteil das Ich ist nur durch diese Trennung des Ichs vom Ich möglich. Wie kann ich sagen: Ich! ohne Selbstbewußtsein? Wie ist aber Selbstbewußtsein möglich? Dadurch daß ich mich mir selbst entgegensetze, mich von mir selbst trenne, aber ungeachtet dieser Trennung mich im entgegengesetzten als dasselbe erkenne. Aber inwieferne als dasselbe? Ich kann, ich muß so fragen; denn in einer andern Rücksicht ist es sich entgegengesetzt. Also ist die Identität keine Vereinigung des Objekts und Subjekts, die schlechthin stattfände, also ist die Identität nicht = dem absoluten Sein.

Судження і Буття

Судження є, у найвищому і найбільш точному смислі, першопочатковий поділ внутрішньо об'єднаних в інтелектуальному спогляданні об'єкта і суб'єкта, той поділ, через який об'єкт і суб'єкт тільки і стають можливими, першоподіл (Ur-Teilung). У понятті поділу уже закладене поняття двостороннього відношення об'єкта і суб'єкта і необхідна передумова цілого, частинами якого є об'єкт і суб'єкт. «Я є Я» - найбільш наочний приклад цього поняття судження як *теоретичного* судження, бо в практичному судженні воно протиставляється Не-Я, а не собі самому.

Дійсність і можливість розрізняються як опосередкована і неопосередкована свідомість. Якщо я мислю якийсь предмет як можливий, я повторюю лише те, що раніше було у свідомості, через що він є дійсним. Для нас не існує жодної ймовірної можливості, яка не була би дійсністю. Тому поняття можливості зовсім не підходить для [означення] предметів розуму, бо вони ніколи не є у свідомості як те, чим вони мають бути; тут діє лише поняття необхідності. Поняття можливості підходить для предметів розсудку (здорового глузду), поняття дійсності – для предметів сприйняття і споглядання.

Буття виражає зв'язок суб'єкта і об'єкта. Там, де суб'єкт і об'єкт поєднанні цілковито, а не частково, тобто поєднані так, що ніякий їхній поділ неможливий, без того, щоб не постраждала сутність того, що повинно бути роз'єднано, там, і тільки там, може йти мова *просто про буття*, як ми маємо у випадку з інтелектуальним спогляданням.

Однак це буття не слід плутати з тотожністю. Коли я говорю «Я є Я», суб'єкт (Я) і об'єкт (Я) поєднані не так, що їх поділ неможливий, без того, щоб не постраждала сутність того, що повинно бути роз'єднано; навпаки, Я тільки і можливе через це відокремлення Я від Я. Як можу я сказати «Я» без самосвідомості? Але як можлива самосвідомість? Тільки так: я себе протиставляю собі самому, відділяю себе від самого себе, але, не зважаючи на це розділення, пізнаю себе в протиставленні як те ж саме. Але наскільки те ж саме? Я можу, я повинен поставити питання, бо в іншому співвідношенні воно протиставлене саме собі. Значить, тотожність не є поєднання об'єкта і суб'єкта, яке просто має місце, значить тотожність абсолютному буттю.

Переклад на українську: Свиріпа Ольга